

RESSÒ DE LA PARAULA

L'arbre i els seus fruits (I)

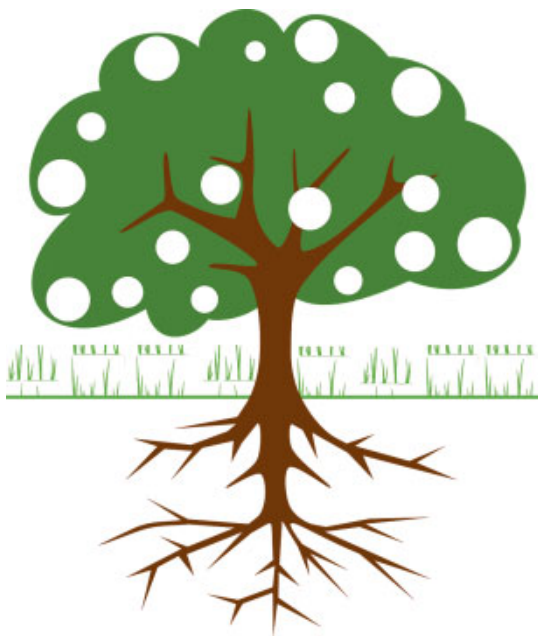

En iniciar el curs tenim present l'objectiu pastoral que ens hem proposat, deixant-nos il·luminar per la crida de Crist a «donar fruit». Les seves paraules s'adrecen a nosaltres, a cadascun en particular, a la nostra comunitat de referència immediata, com la parròquia, i també, sobretot, a la Diòcesi, com a Església Particular.

Tan bon punt escoltem la seva veu ens entra una mena d'inquietud interior, un desassossec, per diversos motius. El primer d'ells sorgeix en posar la mirada sobre nosaltres mateixos: realment donem fruit? quins fruits produïm? D'altra banda, sentim que ens és molt difícil entrar en el terreny al qual sembla cridar-nos Jesús: «els fruits», els que Ell espera, els seus, els del seu Esperit, no són un misteri? no és Ell solament qui pot donar-los i reconèixer-los com a tals? les seves paraules no donen a entendre que espera de nosaltres quelcom tan elevat que ens sobrepassa? no posa a les nostres mans una responsabilitat excessiva?

Però si tinguéssim Jesús davant nostre, després d'escoltar les nostres objeccions, seguiria reiterant la seva crida. Perquè no és una crida accessòria, que li ve a la ment per casualitat. Al contrari, amb paraules semblants la va repetir insistentment. A més, la seva invitació és coherent amb tot el seu missatge. No tenim excusa que ens alliberi d'aquesta responsabilitat.

Fa bastants anys, en l'última dècada dels setanta, Jaques Loew va publicar un llibre amb el qual pretenia donar una resposta evangèlica a la situació

que vivia l'Església: «*Sereu els meus deixebles. Reflexions i reflexos*». Ens sorprèn que perdurin les mateixes inquietuds que llavors, encara que l'Església i el món hagin canviat considerablement. El seu primer capítol és un desenvolupament d'aquella imatge bíblica tan rica: porta per títol «*L'arbre de la fe*». A l'autor —i a nosaltres— ens serveix aquesta imatge per introduir unes reflexions que brollen del cor amb reflexos en la vida. La fe és com un arbre.

—No comença per les branques. El seu començament és com el de les arrels, que busquen en allò amagat de la terra la humitat, l'aigua que li per-

meti nodrir-se. Una recerca difícil, en la foscor, salvant obstacles i terrenys estèrils. Es requereix un ésser «humà humil» (en i de la terra - humus). Allò absolutament indispensable és arrelar a la terra humida de la Paraula.

—Però són indispensables també les fulles. Amb la llum del sol transformen en vida la matèria inorgànica que els arriba des de les arrels. Així és la fe que s'exposa al sol que és Crist quan prega. Si la fulla s'amaga del sol i es desvincula de la resta de l'arbre, ben segur que mor.

—Tenim l'arbre per antonomàsia: la Creu en la qual està suspès el fruit més valuós, Crist. Ell és fruit de l'amor més gran: «em va estimar i es va lliurar per mi». La Creu és l'arbre absolutament fecund, en fer possible el pas a la primavera de la resurrecció.

—I així tenim un bosc vivent d'arbres en expansió... És possible que ens inquieti la mort de vells arbres, abans molt fecunds, però ells són immortals en les seves llavors. Les llavors s'escampen per terres llunyanes, germinant en temps i espais insospitats...

Als antics els agradava recordar que el ritme de les estacions marquen els cicles vitals dels arbres, com les relacions amoroses determinen els estats de l'ànima i la seva fecunditat. Així és la història de fe de cadascun i de l'Església. Només ens cal que no deixi de ressonar en nosaltres la crida de Crist a donar fruit abundant.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Quan la vida esdevé testimoni

Aquests darrers mesos han mort persones properes i amigues que havien treballat molt per l'escoltisme catòlic. Havien esdevingut referents per al moviment i per a tots els seus membres, especialment els caps. Sabien que educar, també en el lleure, és un compromís que demana als educadors rigor, exigència i projectes globals clars i definits. No pas per sotmetre els nois i les noies a l'esclavatge d'una norma, sinó per tal que el seu creixement avanci per un camí que menin a algun lloc i no els deixi perduts en un bosc sense orientació ni capacitat d'orientar-se. Eren persones que s'esforçaven en el coneixement de la realitat i de les seves demandes, en la classificació dels objectius, en la programació acurada de camins de resposta. Tasca sovint desagraïda i no

sempre prou valorada... però com ens lamentem tots, a la llarga, quan no hi és! Perquè és un esforç que té sentit, una condició absolutament necessària —per bé que no suficient— en qualsevol acció educativa.

És, alhora, una veritat confirmada a bastament per la història que la clau de l'èxit d'un moviment educatiu en el lleure reposa sobre la qualitat humana i la capacitat tècnica dels seus caps, monitors i responsables. Cada vegada hem d'exigir-nos més en aquest punt. Fer-ho és un servei que es fa als caps i monitors i, especialment, als nois i les noies. Es tracta d'articular els coneixements amb el testimoni personal de qui vol fer present uns valors que donen sentit a la seva vida i pels quals ha optat lliurement.

Natura, país, Déu... eren idees força per a aquests educadors traspassats. Atents sempre a les persones i als moments històrics. Avui segueixen sent necessaris els mestratges d'aquests homes i dones, els nostres caps i monitors que, amb la seva manera de fer i actuar, ens van ensenyant que és possible viure més humanament, també més evangèlicament. Aquests homes i dones ens han estat decisius, no tant per les coses que n'hem après —que també, sens dubte— ni pels discursos que ens han adreçat, sinó perquè la seva vida ens ha estat un testimoni de coherència i compromís. Ens han marcat, en definitiva, per la seva honestat, amb el seu testimoni vital i, sovint, sense que ells mateixos ho sabessin.

Enric Puig i Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

El árbol y sus frutos (I)

Al iniciar el curso tenemos presente el objetivo pastoral que nos hemos propuesto, dejándonos iluminar por la llamada de Cristo a «dar fruto». Sus palabras se dirigen a nosotros, a cada uno en particular, a nuestra comunidad de referencia inmediata, como la parroquia, y también, sobre todo, a la Diócesis, como Iglesia Particular.

Nada más escuchar su voz nos entra una especie de inquietud interior, un desasosiego alimentado por diversos motivos. El primero de ellos surge al volver la mirada sobre nosotros mismos: ¿realmente damos fruto? ¿qué frutos producimos? Por otra parte, sentimos que nos resulta muy difícil entrar en el terreno al que parece llamarnos Jesús: «los frutos», los que Él espera, los suyos, los de su Espíritu, ¿no son un misterio?, ¿no es Él solo quien puede darlos y reconocerlos como tales? ¿sus palabras no dan a entender que espera de nosotros algo tan elevado que nos sobrepasa? ¿no pone en nuestras manos una responsabilidad excesiva?

Pero si tuviéramos delante a Jesús, después de escuchar nuestras objeciones, seguiría reiterando su llamada. Pues no es una llamada accesoria, que le viene a la mente por casualidad. Al contrario, con palabras semejantes la repitió insistentemente. Además, su invitación es coherente con todo su mensaje. No tenemos excusa que nos libere de esa responsabilidad.

Hace bastantes años, en la última década de los setenta, Jaques Loew publicó un libro en el que pretendía dar una respuesta evangélica a la situación que vivía la Iglesia: «Seréis mis discípulos. Reflexiones y reflejos». Nos sorprende que pervivan las mismas inquietudes que entonces, aunque la Iglesia y el mundo hayan cambiado considerablemente. Su primer capítulo es un desarrollo de aquella imagen bíblica tan rica: lleva por título «El árbol de la fe». Al autor —y a nosotros— nos sirve esta imagen para introducir unas reflexiones que brotan del corazón con reflejos en la vida. La fe es como un árbol.

—No empieza por las ramas. Su comienzo es como el de las raíces, que buscan en lo oculto de la tierra la humedad, el agua que le permitan nutrirse. Una búsqueda difícil, en la oscuridad, salvando obstáculos y terrenos estériles. Se requiere un ser «humano humilde» (en y de la tierra - humus). Lo absolutamente indispensable es echar raíces en la tierra húmeda de la Palabra.

—Pero son indispensables también las hojas. Con la luz del sol transforman en vida la materia inorgánica que les llega desde las raíces. Así la fe que se expone al sol que es Cristo cuando ora. Si la hoja se oculta del sol y se desvincula del resto del árbol, muere sin remedio.

—Tenemos el árbol por antonomasia: la Cruz de la que pende el fruto más valioso, Cristo. Él es fruto del mayor amor: «me amó y se entregó por mí». La Cruz es el árbol absolutamente fecundo, al hacer posible el paso a la primavera de la resurrección.

—Y así tenemos un bosque viviente de árboles en expansión... Es posible que nos inquiete la muerte de viejos árboles, antes muy fecundos, pero ellos son inmortales en sus semillas. Las semillas se esparcen hacia tierras lejanas, germinando en tiempos y espacios insospechados...

A los antiguos les gustaba recordar que el ritmo de las estaciones marcan los ciclos vitales de los árboles, como las relaciones amorosas determinan los estados del alma y su fecundidad. Así es la historia de fe de cada uno y de la Iglesia. Sólo se necesita que no deje de resonar en nosotros la llamada de Cristo a dar fruto abundante.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

XXIII Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca

Un any més se celebren aquestes jornades que tenen una àmplia recepció entre les comunitats cristianes de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf.

Enguany, les ponències formatives s'han articulat entorn el lema del Pla Pastoral per a aquest curs, «Us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit», i tindran lloc del 16 al 19 d'octubre de 2017 a la sala Mossèn Vinyeta de Vilafranca del Penedès, de les 21.30 a les 23 h.

El calendari de les xerrades és el següent:

• Dilluns 16 d'octubre: «Càritas i la comunitat cristiana». A càrrec de Conxa Marqués i Ramon Carbonell, equip directiu de Càritas Sant Feliu.

• Dimarts 17 d'octubre: «Església petita i fecunda, visió bíblica». A càrrec de Javier Velasco Arias, professor de Bíblia.

• Dimecres 18 d'octubre: «Els joves, la fe, la vocació». A càrrec de Carles Muñoz, delegat de pastoral juvenil i joves de la comunitat.

• Dijous 19 d'octubre: «Martí Luter, als 500 anys de l'inici de la Reforma». A càrrec d'Hèctor Vall, jesuïta, professor d'Ecumenisme.

Nova APP de la Litúrgia de les Hores en català

Després de la nova edició de la Litúrgia de les Hores en català que va sortir a la llum el mes de setembre de l'any passat, ha nascut ara l'aplicació per als sistemes Android i iPhone de telefonia mòbil de la mateixa Litúrgia de les Hores en català, amb la mateixa versió del text oficial preparat per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense. Amb aquesta APP, amb la qual es pot accedir a totes les hores de l'ofici diví i que cada usuari podrà utilitzar amb el propi de la diòcesi on es trobi, es vol contribuir a estendre la pràctica de la pregària de l'Església en tota la comunitat del Poble de Déu. Serà una eina

útil per a molts fidels i comunitats que han trobat en la Litúrgia de les Hores el camí de la fidelitat en la pregària de cada dia i van redescobrint amb goig els tresors que

conté la pregària de l'Església. L'aplicació es pot descarregar amb el nom CPL a play.google.com per a Android i a itunes.apple.com per a iPhone.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Que la Verge ens obtingui la gràcia de ser animats per l'Esperit Sant, per donar testimoni de Crist amb franquesa evangèlica» (26 d'agost).

@Pontifex: «L'Evangeli convida a respondre en primer lloc a Déu, que ens estima i ens salva, reconeixent-lo en els altres» (30 d'agost).

@Pontifex: «Senyor, ensenyans a contemplar-te en la bellesa de la creació i desperta la nostra gratitud i sentit de responsabilitat» (1 de setembre).

@Pontifex: «Jesús hi és sempre, amb el cor obert: obre de bat a bat la misericòrdia que té al cor, perdona, abraça, comprèn» (2 de setembre).

«Quin poder de convocatòria té la Mare de Déu!»

Aquesta expressió resumeix el balanç de la visita de la imatge peregrina de la Verge de Fàtima a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Han estat set dies de presència a les poblacions de Molins de Rei, Esplugues de Llobregat, Sant Joan Despí, Sant Feliu de Llobregat, Martorell, Monistrol, Abrera, Sant Boi de Llobregat, Santa Coloma de Cervelló, Castelldefels, Begues, Torrelles de Llobregat i Olesa de Bonesvalls, amb moments de pregària, processons, rés del rosari... i un resultat d'esglésies plenes, així com places i carrers, i molta, molta devoció. Un capellà reconeixia: «He estat més de dues hores seguides sense parar confessant fidels». Una veritable gràcia jubilar, en l'any del centenari de les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima. Heus aquí algunes pinzellades.

La presència a **Molins de Rei** va ser en dia feiner però igualment va ser molt viscuda per la feligresia del poble. Amb agraïment a la Mare de Déu, reconeixen que ha deixat una empremta d'espiritualitat, esperança, amor i pau, bàsics per al nostre món tan necessitat.

A **Esplugues de Llobregat**, on la Mare de Déu va arribar en una grua per avaria de la furgoneta de trans-

port, la visita a la Parròquia de Sant Mateu va coincidir amb la festa patronal i va comptar amb la presència del bisbe Agustí. Especialment emotiva la consagració a la Mare de Déu, amb la pregària jubilar.

El ressò a **Sant Joan Despí** és molt positiu, perquè ha revitalitzat la devoció a la Verge i la Parròquia de Sant Joan Baptista ha esdevingut referència d'acollida per a les més de 150

persones que van passar durant el dia, i lloc de trobada amb Jesús, acompanyat de la seva Mare.

En un ambient de gran recolliment, un centenar de **monistolencs** van rebre la imatge a la Plaça de la Font Gran, amb la presència de l'alcalde que va fer el gest simbòlic de deixar anar un colom blanc davant la Mare de Déu de Fàtima.

Aquest gest també es va repetir a **Abrera**, on tots els actes van tenir lloc a l'aire lliure: la benedicció i rés del rosari, la missa i la pregària-concert final. Els joves de la parròquia van portar a terme tot el servei d'ordre i els nens i nenes de catequesi van fer volar globus xinesos, simbolitzant la consagració a la Mare de Déu.

A la Parròquia de Sant Baldiri, de **Sant Boi de Llobregat**, van participar unes 400 persones que a més de la missa i la consagració a l'Immacu-

lat Cor de Maria, van resar el rosari, amb fragments dels records de Lucía, la pastoreta de Fàtima.

Un programa similar va realitzar-se a **Santa Coloma de Cervelló**, amb unes 150 persones que van participar amb gran emoció.

Una joia ha estat veure la mobilització de tantes persones a **Castelldefels**, gairebé prop d'un miler en conjunt. La processó des de l'església de Montserrat fins a la Parròquia de Santa Maria va iniciar-se amb mitja hora de retard perquè la policia local no havia previst tanta participació ciutadana i va haver de demanar reforços. A més de molts fidels, van involucrar-se en els diversos actes el coro rociero «Blanca Paloma», l'agrupació musical de la Hermandad del Santo Cristo de la Paz, el grup de Pastoral de la Salut i el de la renovació carismàtica.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

MONISTROL DE MONTSERRAT

SANT BOI DE LLOBREGAT

ABRERA

MOLINS DE REI

OLESA DE BONESVALLS

CASTELDEFELS

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

SANTA COLOMA DE CERVELLÓ

BEGUES

TORRELLES DE LLOBREGAT

SANT JOAN DESPÍ

AGENDA

- Consells parroquials d'economia.** Dimarts 10 d'octubre, a les 21 h, a la Casa de l'Església. Reunió convocada per l'Administració Econòmica del bisbat sobre Germanor 2017.
- Festivitat de Sant Rarimi.** Dijous 12 d'octubre, a les 11 h, missa en honor del copatró de Sant Feliu, a la catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí.
- Trobada de formació preveres i diaques d'inici de curs.** Dimarts 17 d'octubre, de les 10.30 a les 15.30 h, a la Casa de l'Església, per als clergues de les dues vicaries.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jn 1,1-2,1.11 / Sl Jn 2,3-8 / Lc 10,25-37]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Dimarts [Jn 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dimecres [Jn 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Sant Joan XXIII, papa (1958-1963); santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, Velladores dels Malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dijous [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó.

13. ■ Divendres [Jl 1,13-15;2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Eduard

(1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster.

14. ■ Dissabte [Jl 3,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28]. Sant Calixt I, papa (217-222) i màrtir; sant Just, bisbe.

15. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / Sl 22 / Fl 4,12-14.19-20 / Mt 22,1-14 (o bé, més breu: 22,1-10)]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515-Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

Diumenge XXVII de durant l'any

COMENTARI

Què més podia fer Déu per nosaltres que no hagi fet?

La imatge de *la vinya* és símbol habitual dels profetes per referir-se al Poble de Déu.

Amb queixes d'amor no correspost, el profeta-poeta canta els treballs de Déu per la seva vinya amb una clau de lectura: *La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel*; i una requisitòria: *Què més podia fer que no hagi fet?*

La feina ha estat immillorable: *cavà, netejà de pedres, plantà els millors ceps, construï al mig una torre, va fer un cup a la roca.*

Amb quina finalitat? *Esperava bon raïm*; és a dir: *justícia i bondat*. Però de fet *dóna raïms agres*; és a dir: *injustícies i clam dels oprimits*.

L'Amo no ho pot suportar! Sense esperar que deliberi el jurat (*Jerusalem, Judà*), dicta sentència: *La deixaré abandonada, hi creixeran argelagues.*

Davant els perills que l'amenacen, Pau exhorta la Comunitat «*No us inquieteu per res*». No és estoica imperatorabilitat sinó crida a enfortir-se amb la força de Déu per mantenir-se fidels fent front a l'atac dels adversaris. Com?

Acudiu a la pregària amb peticions i acció de gràcies: necessitem l'ajut de Déu i sabem que ens el dóna generosament cada dia.

Pregar i prou? No! *Interesseu-vos per tot allò que és veritable, just, digne d'elogi*. Fent bona selecció dels models a seguir: *Practiqueu allò que heu vist en mi* —Pau.

Jesús adapta la paràbola d'Is: ara la vinya sí dóna fruit però *els vinyaters volen apropiarse dels fruits i quedar-se l'heretat*.

Els llogaters (*Grans Sacerdots i Notables del Poble*) històricament *van pegar, matar i treure a cops de pedra* els qui el Propietari enviava per *recollir-ne els fruits*.

Quan l'Amo els envià un Enviat molt singular (és *el seu Fill i el darrer Enviat*), els vinyaters saben que *és l'hereu i planifiquen quedar-se l'heretat*.

El Regne serà donat a un Poble que el faci fructificar i no vulgui fer-se l'amo.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construï al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dóna raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

► Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble:

«Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construï una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar a mi amigo el canto de mi amado por su viña. Mi amigo tenía una viña en un fértil collado. La entrecavó, quitó las piedras y plantó buenas cepas; construyó en medio una torre y cavó un lagar. Esperaba que diese uvas, pero dio agrazones. Ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más podía hacer yo por mi viña que no hubiera hecho? ¿Por qué, cuando yo esperaba que diera uvas, dio agrazones? Pues os hago saber lo que haré con mi viña: quitar su valla y que sirva de leña, derruir su tapia y que sea pisoteada. La convertiré en un erial: no la podarán ni la escardarán, allí crecerán zarzas y cardos, prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella. La viña del Señor del universo es la casa de Israel y los hombres de Judá su plantel preferido. Esperaba de ellos derecho, y ahí tenéis: sangre derramada; esperaba justicia, y ahí tenéis: lamentos.

► Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,6-9)

Hermanos: nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y en la súplica, con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que supera todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis, visteis en mí, ponelo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo:

«Escuchad otra paràbola: “Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó una torre, la arrendó a unos labradores y se marchó lejos. Llegado el tiempo de los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro y a otro lo apedrearon. Envió de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último, les mandó a su hijo diciéndose: ‘Tendrán respeto a mi hijo’. Pero los labradores, al ver al hijo se dijeron: ‘Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia’. Y agarrándolo, lo sacaron fuera de la viña y lo mataron. Cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?». Le contestan: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores que le entreguen los frutos a su tiempo». Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: “La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente”? Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos.»